

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **EUROBAK s.r.o.**, IČ: 254 50 697, se sídlem Liberec 6, Hodkovická 52, zast. Mgr. Jiřím Douskem, advokátem se sídlem AK SPOLAK s.r.o., Liberec 2, Chrastavská 273/30, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, Ústřední inspektorát, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 25.6.2010, č.j. ČOI 22914/10/O100/2500/10/Be/Št,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou, podanou Městskému soudu v Praze, domáhá přezkoumání rozhodnutí označeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Ústeckého a Libereckého ze dne 15.3.2009, č.j. ČOI/01993/2009/2400/L/0829-2/R. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena podle ust. § 24 odst. 9 písm.c) zák.č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele /dále též jen „Zákon“/ pokuta ve výši 200.000,- Kč za naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm.a) Zákona jednáním vymezeným ve výroku pod bodem 1) až 5), kterého se žalobkyně dopustila v rámci předváděcí akce, konané dne 12.8.2009 v hotelu Merkur, Anenské náměstí č. 8, Jablonec nad Nisou, a to:

- 1) Opomněla v tištěných pozvánkách vinařské slavnosti, spojené s reklamní a prezentační show, uvést důležitý údaj (informaci požadovanou pro uzavření smlouvy) o tom, že deklarované dárky (pro dámy exkluzivní set povlečení z mikrovlákn + 3kg pracího prášku; pro pány pojízdný skládací a přepravní box pro každodenní nákupy; pro páry- kufříkový piknik stolek pro 4 osoby, skládací, vhodný na zahradu, terasu i balkon) si odnesou domů všichni účastníci jen v případě, že

vyplní a odevzdají dárkový poukaz, ve kterém uvedou své jméno, příjmení, datum narození, své bydliště a tip na příští dárek. Za účast na slavnosti museli spotřebitelé zaplatit vstupné ve výši 20,- Kč, tedy učinit obchodní rozhodnutí. Tím porušila ust. § 4 odst. 3 Zákona v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. c) Zákona.

- 2) Obchodní zástupce při předvádění a nabízení výrobků firmy EUROBAK s.r.o.(královská sada nádobí s 21 díly za 39.990,- Kč, čistící jednotka vysavač za 44.990,- Kč, kuchyňský robot za cenu 14.999,- Kč,) užil nepravdivý údaj o tom, že firma na všechny výrobky poskytuje doživotní záruku, přestože ve čtyřech v průběhu předváděcí akce uzavřených kupních smlouvách (KS č. E 002913 na královskou sadu nádobí a 3 kupní smlouvy č. E 002926, E 002924 a č. E 002905 na sadu nádobí 11 ks), byla uváděna záruční doba 2 roky. Tím porušila ust. § 4 odst. 3 Zákona v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) Zákona.
- 3) Obchodní zástupce se dvěma spotřebitelkami, které měly zájem o čistící jednotku - vysavač za akční cenu 24.990,- Kč uzavřel kupní smlouvy (č. E 002901 a E 002913), ve kterých užil nepravdivý údaj, když v předtištěné části kupní smlouvy „Dodací podmínky“ označil, že zboží bude kupujícímu dodáno při podpisu smlouvy, přestože se s oběma spotřebitelkami před podpisem kupní smlouvy dohodl, že asistent spotřebitelky navštíví u nich doma (jednu ihned po skončení akce odveze domů a druhou navštíví následující den v odpoledních hodinách), kde jim všechny výrobky uvedené ve smlouvě předá oproti zaplacení kupní ceny. Tím porušila ust. § 4 odst. 3 Zákona v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) Zákona.
- 4) Obchodní zástupce, poté co u něho spotřebitelka požadovala odstoupení od uzavřené kupní smlouvy č. E 002913, užil nepravdivý údaj o tom, že spotřebitelka nemá právo od kupní smlouvy odstoupit, protože mají salonek hotelu Merkur v Jablonci nad Nisou nahlášený- zamluvený, a tedy se jedná o řádnou provozovnu prodávající společnosti, takže nemůže odstoupit od kupní smlouvy do 14 dnů, jinak by porušila smluvní podmínky a musela by zaplatit smluvní pokutu ve výši 20 % kupní ceny. Tím porušila ust. § 4 odst. 3 Zákona v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) Zákona.
- 5) Obchodní zástupce předal 34 účastníkům zapečetěné losy a provedl losování výhry, v prvním kole hlasování o výhry 8.000,- Kč (jeden z výherců měl obdržet navíc prémii ve výši 6.000,- Kč), v druhém a třetím kole losování o výhry 14.990,- Kč, ale pak několika výherců sdělil, že výhra jim bude odečtena z ceny výrobků firmy EUROBAK s.r.o., které si mohou za koupit. Vytvářel tak klamným dojem, že spotřebitel vyhrál, ačkoliv pro získání výhry spotřebitel musel vynaložit finanční prostředky. Tím porušila ust. § 4 odst. 3 Zákona v návaznosti na § 5a odst. 2 a přílohu č. 2 písm. h) Zákona.

Dále byla uložena žalobkyni náhrada nákladů řízení paušální částkou podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004Sb, správní řád(dále jen „správní řád“).

Žalobkyně v žalobě (I a II) uvádí, že na základě kontroly České obchodní inspekce („ČOI“) dne 12.8.2009 bylo vydáno rozhodnutí orgánu prvního stupně České obchodní inspekce ze dne 17.12.2009, jímž byla žalobkyně viněna ze spáchání správního deliktu jednáním vymezeným pod body 1) až 5) a uložena jí pokuta ve výši 200 000,-Kč, proti němuž se odvolala dne 4.1.2010 a namítala nesprávné právní posouzení věci a nesprávný úřední postup. Za prvé namítala, že opomenutí údaje na pozvánce nenaplnuje skutkovou podstatu deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm.a) Zákona /tj. bod 1) výroku rozhodnutí, pozn.

soudu/ a dále že jednání specifikované správním orgánem ve výroku pod bodem 2) až 5) se nedopustila společnost, ale obchodní zástupce P.H., který ke samostatným podnikatelem a spolupracuje s žalobkyní na základě smlouvy o obchodním zastoupení. přitom doložila, že se jmenovaný účastnil školení podle Zákona, které žalobkyně organizovala za účelem prevence nekalosoutěžních jednání obchodních zástupců a namítala rovněž, že rozhodnutí není řádně odůvodněno. Dále vznesla námitky, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, neboť oznámení o zahájení správního řízení ze dne 1. 12. 2009 bylo doručeno až v průběhu prvního týdne měsíce prosince a společnost byla poučena o možnosti činit návrhy a důkazy a seznámit se s obsahem spisu do konce roku 2009, zatímco správní orgán již 17. 12. 2009 ve věci rozhodl. Nebyla jí tak dána možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům dle § 36 odst. 3 správního řádu.

K prvnímu odvolání pak dne 18. 2. 2010 nadřízený orgán /ústřední ředitelka České obchodní inspekce/ rozhodnutí prvního stupně zrušila a věc vrátila k novému projednání, a to zejména z důvodu nedostatečného odůvodnění rozhodnutí; ohledně pasivní legitimace učinila závěr, že stranou kupních smluv uzavřených na předmětné prodejní akci byla společnost (žalobkyně) a tudíž se jedná o prodávajícího podnikatele dle § 2 odst. 1 písm.b) Zákona.

Na to orgán prvního stupně dne 15. 3. 2010 vydal nové rozhodnutí o uložení pokuty, do něhož v plném rozsahu přejal výrok z původního rozhodnutí ze dne 17. 12. 2009 a toliko rozšířil odůvodnění, k jiné změně nedošlo, proto se žalobkyně znovu odvolala dne 1.4.2010, odvolání doplnila 21.4.2010. V tomto odvolání žalobkyně namítla, že nebyl respektován závazný právní názor odvolacího orgánu, a trvala na námitkách již uplatněných v původním odvolání k bodům výroku 1) a dále 2)-5), nesouhlasila s tím, že by se dopustila jednání kladených jí za vinu specifikovaných v bodě 2) až 5) výroku, neboť se jej dopustil obchodní zástupce jako samostatný podnikatel a namítla tak, že pokuta je nepřiměřeně přísná. Správní orgán opomenul své rozhodnutí také zaslat právnímu zástupci žalobkyně. Nyní napadené rozhodnutí bylo vydáno 25. 6. 2010 a odvolání zamítnuto.

V bodě III žalobkyně napadenému rozhodnutí vytýká následující:

Namítá za prvé, že se necítí být pasivně legitimována, neboť se jednání v bodech 2) až 5) výroku rozhodnutí prvního stupně nedopustila, jak od začátku uvádí, ale tohoto jednání se dopustil obchodní zástupce Pavel Hrabovský, který je však samostatným podnikatelem a se společností spolupracuje pouze na základě Smlouvy o obchodním zastoupení.

Dále žalobce tvrdí, že opomenutí údaje na pozvánce o tom, že deklarované dárky si účastníci předváděcí akce odnesou domů jen v případě, že vyplní a odevzdají dárkový poukaz, ve kterém uvedou své jméno, příjmení, datum narození, bydliště a tip na příští dárek, nenaplnuje skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) Zákona a tímto způsobem nedošlo k porušení § 4 odst. 3 téhož zákona(tj. jednání ve výroku 1)/.

Za druhé žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí byla vydána na základě chybně vedeného správního řízení, kde nebyly splněny základní podmínky a zásady správního řízení a nemohou obstát. Procesní chyby spátruje v tom, že:

- společnosti, resp. jejímu právnímu zástupci nebylo umožněno se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům tohoto rozhodnutí, čímž byl zkrácen účastník řízení;

- správní orgán nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí a nebyla respektována zásada, že vlastní výrok rozhodnutí nepřesvědčí plně o správnosti rozhodnutí, nebude-li řádně odůvodněn;

- správní orgán rovněž opomenul své rozhodnutí zaslat právnímu zástupci společnosti, který ji zastupoval na základě plné moci a tím došlo k porušení jednoho ze základních práv účastníka- právo na zastoupení.

V bodě IV. žalobkyně tvrdí, že správní orgán uložil sankci nepřiměřenou ve výši 200.000,- Kč a její zaplacení za současné nepříznivé ekonomické situace pro společnost znamená enormní zátěž i z hlediska hospodaření, a to se všemi důsledky, včetně propouštění jejích zaměstnanců, může být pro žalobce v podstatě likvidační a zejména z těchto důvodů současně proto žádala, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek (o tomto návrhu soud rozhodl usnesením ze dne 14.12.2010, pozn. soudu).

V závěru navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí obou stupňů.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě k námitce, že žalobkyně nebyla z hlediska skutků uvedených v bodech 2) až 5) pasivně legitimována, odkázal na závěr vyslovený již v rozhodnutí o odvolání ze dne 18.2.2010, kde uvedla, že *„Určení odpovědné osoby v daném případě pokládá odvolací orgán za správné, neboť z obsahu inspekčního zjištění, zejména pak smluv připojených ke kontrolnímu protokolu, vyplývá, že stranou kupních smluv uzavřených na předmětné prodejní akci, konkrétně prodávajícím, byla právě jmenovaná společnost, čímž spadá též pod pojem prodávající, jak je vymezen pro potřeby zákona v § 2 odst. 1 písm. b): „Pro účely tohoto zákona se rozumí prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.“ Naplnění skutkové podstaty v § 24 odst. 1 písm. a) Zákona je tak postižitelné mimo jiné i v případě prodávajícího“.*

K námitce, že opomenutí, že deklarované dárky si účastníci předváděcí akce odnesou domů jen v případě, že uvedou své jméno a příjmení, datum narození, bydliště a tip na příští dárek nepředstavuje klamavou obchodní praktiku, odvolací orgán se shodl s právní kvalifikací provedenou orgánem prvního stupně, tedy, že chyběl důležitý údaj ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c) Zákona, což mělo vliv na obchodní rozhodnutí spotřebitele o uhrazení vstupného a návštěvě akce. K tomu odkazuje na příslušnou pasáž odůvodnění rozhodnutí, kde odvolací orgán uvedl, že *„Pokud jde o případ uvedený pod bodem 1) rozhodnutí, zde odvolatelka blíže nerozvádí, proč pokládá předmětnou právní kvalifikaci za nesprávnou. Odvolací orgán v předmětném jednání nekalou praktiku spatřuje, má ovšem na rozdíl od prvoinstančního orgánu za to, že informace požadované pro uzavření smlouvy (jejichž absenci na pozvánce prvoinstanční orgán vytýká jmenované společnosti) se týkaly smlouvy darovací ohledně přislíbeného povlečení, prádla, prášku atd. Jinak lze ovšem souhlasit se závěrem orgánu prvního stupně, že úhrada vstupného byla obchodním rozhodnutím spotřebitele, jež bylo ovlivněno příslibem dáreků spojeného s účastí na předmětné prodejní akci a současně zamlčením okolnosti, že podmínkou pro obdarování je sdělení osobních údajů spotřebitelem.“*

K tomu žalovaný doplňuje, že povinnost sdělit o sobě určité informace, včetně bydliště a data narození (de facto svůj věk) pokládá za dostatečně významnou na to, aby se relativizovala působení nabízeného dárku jakožto motivačního faktoru ke (zpoplatněné) návštěvě předmětné prodejní akce. Přitom i tento typ spotřebitelských rozhodnutí je chováním spotřebitele, jež nemá být ovlivňováno klamavými obchodními praktikami, včetně zamlčení významné podmínky pro přijetí nabízeného daru.

Na podporu uvedeného poukazuje na výklad směrnice 2005/29/ES, str. 22 - 24 ze strany Generálního direktoriátu EK pro zdraví a spotřebitele, pokud jde o pojem obchodní rozhodnutí, kde se mimo jiné uvádí, že nejběžnější aktivity spotřebitele ve fázi před

uskutečněním vlastního nákupu mají být považovány za obchodní rozhodnutí, což například zahrnuje rozhodnutí vypravit se do obchodu, vstoupit do něj (po přečtení plakátu ve výloze...), souhlas s prezentací produktu ze strany obchodníka či jeho zástupce a rozhodnutí pokračovat v procesu objednávky.

K námitkám chybně vedeného správního řízení žalovaný uvádí, že v průběhu řízení měl žalobce nepochybně dostatečnou možnost seznámit s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, není zřejmé z žaloby, ke kterému ze čtyř v průběhu správního řízení vydaných rozhodnutí tato námitka směřuje (námitka, že se nemohl vyjádřit k podkladům). V petitu žaloby označené druhoinstanční rozhodnutí, ale i rozhodnutí prvního stupně (které bylo vydáno pouze k dopracování odůvodnění, které v předchozím přezkumu odvolací orgán vyhodnotil jako nedostatečné), byla vydávána v situaci, kdy nedošlo k žádnému novému doplnění podkladů ze strany správního orgánu nad rámec, který zde již byl v okamžiku zahájení správního řízení. Veškeré podklady pořídil správní orgán již v kontrolních fázích své činnosti a seznámil s nimi žalobce a proběhlo ohledně nich námitkové řízení. Dále bylo možno se k nim vyjadřovat v průběhu správního řízení, čehož žalobce využil a správní orgán se s jeho argumentací v odůvodněních svých rozhodnutí zabýval.

Ohledně přiměřenosti výše uložené pokuty domnívá se správní orgán, že pokutu uložil ve výši odpovídající závažnosti protiprávního jednání a správní uvážení nijak nezneužil. Navrhl proto žalobu zamítnout.

Při jednání konaném 23.5.2013 účastníci setrvali na svých písemných podáních. Zástupce žalobce uvedl, že namítal i nepřiměřenost uložené sankce, k tomu poukazyval na článek připojený k prvnímu odvolání na čl. 50 správního spisu, z něhož vyplynulo uložení pokut inspekcí ve výši 8 000,-Kč, proto žalobce namítal již v tomto odvolání nepřiměřenou výši pokuty. Tomu žalovaný oponoval s tím, že námitka v žalobě byla vznesena pouze v obecné rovině bez konkrétních výhrad, obdobně jako je tomu u námítky proti odůvodnění rozhodnutí, přitom právě z důvodu nedostatku odůvodnění došlo v prvním odvolacím řízení ke zrušení původního rozhodnutí. Namítané nedoručení rozhodnutí zástupci žalobce bylo zhojeno. Ohledně textu uvedeného článku bylo na něj reagováno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a zdůraznil rovněž navazující větu v uvedeném článku.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen "s.ř.s."); vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O námitkách žalobce uvažil takto:

Žalobkyně v první řadě namítá, že jednání vymezené v bodech 2) až 5) výroku rozhodnutí orgánu I. stupně se dopustil obchodní zástupce pan P.H., který je samostatným podnikatelem a spolupracuje se společností na základě Smlouvy o obchodním zastoupení, a proto není odpovědná – resp. pasivně legitimována.

Tuto námitku žalobkyně uplatnila v odvolání ze dne 30.12.2009 podaném proti prvnímu rozhodnutí orgánu I. stupně vydanému 17.12.2009, které se opíralo o protokol o kontrole doručený žalobkyni, včetně dodatku protokolu 25.9.2009 a o rozhodnutí o námitkách proti tomuto protokolu a zjištění z uvedené kontroly, včetně kopií Smluv č. E 002901, 002913, 002923, 002924, 002905 a 002926. Jde o smlouvy, které při předváděcí akci jménem žalobkyně jako prodávající uzavíral se zákazníky jako obchodní zástupce

prodávající společnosti EUROBAK s.r.o. pan H. K odvolání žalobkyně připojila Smlouvu o obchodním zastoupení ze dne 31.7.2009 uzavřenou mezi ní, jako zastoupenou a p. H. /obchodním zástupcem/, již se tento zástupce zavázal mj. jménem zastoupené uzavírat kupní smlouvy a nájemní smlouvy na prodej a nájem prodejního sortimentu a zastoupená společnost se zavázala platit obchodnímu zástupci provizi dle čl. I./3 a V této Smlouvy. Již v rozhodnutí o prvním podaném odvolání ze dne 18.2.2010, jímž bylo rozhodnutí orgánu I. stupně zrušeno pro nedostatek odůvodnění, se odvolací orgán k takto vznesené námitce vyjádřil (str. 4) a určení odpovědné osoby shledal správným, a to s odůvodněním shora citovaným ve vyjádření k žalobě, neboť prodávajícím ve smyslu definice v § 2 odst. 1 písm.b) Zákona, tak jak to vyplývá i ze smluv o prodeji nabízeného sortimentu na akci byla žalobkyně, společnost EUROBAK,s.r.o. Smlouva o obchodním zastoupení uvedený závěr rovněž potvrzuje; předmětem plnění z této smlouvy mezi společností a obchodním zástupcem je právě závazek obchodního zástupce dle čl. I, 1. a),b) jménem zastoupené společnosti uzavírat kupní smlouvy. Obchodní zástupce se tedy nestává prodávajícím, ale prodávajícím a vlastníkem zboží do doby jeho převodu zákazníkovi zůstává žalobkyně, žalobkyně se pak zavázala za toto plnění poskytovat protiplnění v podobě provize z každého uskutečněného prodeje jejím jménem s vyhledaným zájemcem za podmínek v čl. V. této Smlouvy. Jestliže žalobkyně v druhém podaném odvolání ze dne 31.3.2010, resp. v jeho doplnění ze dne 19.4.2010 (bod III doplnění) opět zopakovala uvedenou námitku s argumentací obdobnou předchozí, s odvoláním na Smlouvu o obchodním zastoupení, na školení týkající se obchodních zástupců, jak je dříve doložila, pak odkaz žalovaného v nyní žalobou napadeném rozhodnutí na své předchozí závěry stran této námitky soud považuje za dostačující. Podle zákona o ochraně spotřebitele jako veřejnoprávního předpisu stíhá povinnost založená tímto zákonem podnikatele, který prodává výrobky a poskytuje služby spotřebiteli, a dle smluv uzavíraných obchodním zástupcem jménem zastoupené společnosti také vzniká vztah mezi ní, jako prodávající a zákazníkem jako kupujícím. Jako prodávající je tak žalobkyně odpovědná za plnění veřejnoprávní povinnosti jí Zákonem založené a tuto povinnost nelze přenést soukromoprávní smlouvou na jiný subjekt. Vztah založený Smlouvou o obchodním zastoupení je pak vztahem mezi žalobkyní a jejím obchodním zástupcem a případné neplnění závazku z tohoto soukromoprávního smluvního vztahu je věcí vypořádání mezi smluvními stranami, odpovědnost obchodního zástupce je dána vůči zastoupenému. Skutečnost, že obchodní zástupce je samostatným podnikatelem a předmětem jeho činnosti je právě „obchodní zastoupení“ čili uzavírání smluv jménem prodávajícího a na účet prodávajícího, je ve vztahu k povinnostem veřejnoprávní normy založeným prodávajícímu bez vlivu.

Soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobkyně, že jednání vymezené výrokem pod bodem 1) nenaplnuje skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) Zákona a že tím nedošlo k porušení ust. § 4 odst. 3 téhož zákona v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. c) Zákona, neboť podle ust. § 24 odst. 1 písm. a), ve znění platném v době spáchání správního deliktu i v době vydání napadených rozhodnutí, se prodávající dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Obchodní praktika je nekalá dle ust. § 4 odst. 1 Zákona, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Podle § 4 odst. 3 Zákona užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků se zakazuje, nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky. Za klamavou obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. c) se považuje taková praktika, opomene-li podnikatel uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke všem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat; za opomenutí se považuje též uvedení důležitého nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem. Za důležitý údaj ve smyslu odst. 1 písm.c) se dle odst. 4 téhož ustanovení Zákona se považují mimo jiné i informace požadované pro uzavření smlouvy

nebo uplatnění práv z ní podle zvláštních právních předpisů. Jak vyplývá z rozhodnutí orgánu prvního stupně z 15. 3. 2010 byl učiněn závěr o porušení povinnosti stanovené ust. § 4 odst. 3 v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. c) Zákona s tím že jednání kontrolované společnosti bylo v rozporu s požadavky odborné péče způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitelů tak, že učinili obchodní rozhodnutí tj. zaplatit vstupné na uvedenou akci, které by, jinak neučinili, neboť v pozvánkách na uvedenou akci nebylo uvedeno, že deklarované dárky si odnesou účastníci jen v případě, že odevzdají dárkový poukaz, ve kterém uvedou konkrétní svojí identifikaci. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k této námitce uvedla, jak poukazuje i ve vyjádření k žalobě, že právní kvalifikaci tohoto jednání shledala správnou, v uvedeném jednání spatřuje nekalou praktiku. Toliko poukázala, že informace požadované pro uzavření smlouvy se podle ní týkaly de facto smlouvy darovací ohledně přislíbeného daru – povlečení a pod. Jinými slovy řečeno, spotřebitel, jemuž byla učiněna tato nabídka účastnit se uvedené akce s tím, že v případě účasti za vstupné 20,-Kč bude obdarován uvedenými dary, musel učinit obchodní rozhodnutí, zda se za takto stanovené podmínky účastní takové akce, obdržení daru bylo v nabídce spojeno s prostou účastí na předmětné akci. Jak žalovaná ohledně výkladu pojmu obchodní rozhodnutí ve vyjádření poukazuje, je nutno tento pojem vykládat v tom smyslu, že jde o rozhodování spotřebitele učiněné i v počátečních fázích o tom, zda vůbec projeví zájem o prezentaci nabízeného zboží. Toto rozhodování je ze strany prodávajícího stimulováno právě přislibem daru a nesporně může spotřebitele při něm ovlivnit skutečnost, zda jde o účast na akci s přislibem daru dále ničím nepodmíněnou a tzv. inkognito, nebo zda obdržení daru je podmíněno sdělením osobních údajů spotřebitelem, tedy identifikací konkrétní osoby, kdy v případě obdržení takové informace v nabídce by své rozhodnutí účastnit se takové akce mohl rozhodnout tak, že se jí neúčastní. Žalobkyně v žalobě toliko obecně opouje kvalifikaci tohoto jednání jako správního deliktu, argumentaci uváděnou v rozhodnutí orgánů obou stupňů nijak konkrétně nezpochybňuje a nevyvrací. Soud neshledal, že by došlo k porušení zákona v žalobou obecně namítaném rozsahu.

Soud rovněž neshledal důvodnými namítané procesní vady vedení správního řízení.

Žalobkyně obecně namítá, že společnosti, respektive jejímu právnímu zástupci nebylo umožněno se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům tohoto rozhodnutí, čímž byl jako účastník zkrácen na svých právech. Žaloba nevymezuje přesně, kdy mělo k porušení tohoto procesního ustanovení dojít. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyni ani jejímu právnímu zástupci sice nebylo zasláno výslovné oznámení o ukončení dokazování a o možnosti seznámit se s obsahem podkladů před vydáním rozhodnutí prvního stupně ani před vydáním rozhodnutí druhého stupně, a to ve vztahu k rozhodnutím v dané věci vydaným a žalobou napadeným, nicméně současně ze spisu vyplývá, že žalobkyně obdržela před oznámením o zahájení správního řízení kontrolní protokol a rovněž dodatek ke kontrolnímu protokolu dne 25. 8. 2009, přičemž v námitkách proti tomuto kontrolnímu protokolu nesouhlasila toliko se způsobem provedení kontroly konkrétními kontrolními inspektory. Tyto námitky tak byly vypořádány rozhodnutím o námitkách z 1. 9. 2009, kterému bylo doručeno dne 3. 9. 2009 žalobkyni přímo, a jí také bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení. V něm bylo vymezeno jednání kladené žalobkyni za vinu na základě zjištění z kontrolního protokolu pod body 1 až 5, tak jak vyplývá následně z vydaných rozhodnutí, přičemž v tomto oznámení byla žalobkyně poučena o svých právech i ve smyslu ust. § 36 správního řádu s tím, že až do vydání rozhodnutí má právo se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, nahlížet do spisu atd. včetně toho, že do 30 dnů ode dne zahájení řízení bude vydáno rozhodnutí. Toto oznámení nese datum 1.12. 2009 a bylo žalobkyni doručeno dne 3. 12. 2009. Je sice pravdou, že

rozhodnutí orgánem I. stupně bylo v prvním případě vydáno již 17. 12. 2009 a doručeno žalobkyni 22. 12. 2009, tedy před nejzazším datem 30 denní lhůty, nicméně žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí včas odvolání, v němž uvedenou námitku uplatnila a k jejímu odvolání bylo následně rozhodnutím nadřízeného orgánu odvolacího ze dne 18. 2. 2010 toto první vydané rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení z důvodů nedostatku odůvodnění rozhodnutí. Námitku rychlého vydání prvoinstančního rozhodnutí a zkrácení práva účastníka ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu odvolací orgán uzavřel, že mezi 3.12. a 17.12. 2009, respektive doručením rozhodnutí byla dostatečná doba k tomu, aby se žalobkyně k věci vyjádřila s tím, že navíc rozhodnutí navazovala na fázi kontrolní, v rámci níž byla žalobkyně seznámena s inspekčním zjištěním zachyceným formou kontrolního protokolu a uplatnila i námitky. Avizovaná lhůta 30 dnů pak neznamenal, že bude rozhodnutí ve věci vydáno až po 30 dnech, ale vše bude vydáno do 30 dnů od zahájení řízení.

S přihlédnutím k tomu, že veškeré podklady jsou obsahem správního spisu již od vydání oznámení o zahájení správního řízení a zůstaly je ve stejném rozsahu i po vydání rozhodnutí ze dne 17. 12. 2009 a i po zrušení odvolacím orgánem tohoto rozhodnutí rozhodnutím z 18. 2. 2010 a z týchž podkladů rovněž vycházelo i navazující rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 15. 3. 2010 a rovněž, tak i žalobou nyní napadené rozhodnutí ze dne 25. 6. 2010, neshledal soud uvedenou vadu namítanou žalobou vadou, která by mohla mít reálný dopad do práv žalobkyně na její obranu. Žalobkyně se minimálně od doby, kdy jí bylo doručeno první vydané rozhodnutí ve věci (od 22.12.2009) a rovněž kdykoli poté (když tuto vadu namítala i v prvním odvolání) i následně po vydání rozhodnutí ze dne 18. 2. 2010, měla nesporně možnost se seznámit s podklady rozhodnutí ve vydaných rozhodnutích označených, současně z odůvodnění rozhodnutí bylo zřejmé, že podklady pro ně tvoří právě ty podklady, s nimiž byla žalobkyně seznámena v rámci prováděné kontroly, tzn. že jimi je protokol o provedení kontroly včetně jeho dodatku oboje jí doručené a jejich přílohy. Žádné další podklady pro rozhodnutí, vyjma podkladů, které předložila sama žalobkyně jako přílohu ke svému prvnímu odvolání, se podkladem pro rozhodnutí ve věci nestaly. Lze předpokládat rovněž, že již při podání prvního odvolání, od kdy již byla zastoupena, se při převzetí věci její zástupce seznámil s podklady s nimiž sama disponovala a kdykoli poté mohlo být využito právo nahlížet do spisu a uplatnit obranu. Namítaná vada proto nemohla způsobit zkrácení práv žalobkyně na její obranu, neboť vydaná rozhodnutí nevychází z žádných podkladů, které by nebyly v dispozici žalobkyně.

Soud neshledal, že by v daném případě správní orgány nedostatečně odůvodnily svá rozhodnutí a že by nebyla respektována zásada, že vlastní výrok rozhodnutí nepřesvědčí plně o správnosti rozhodnutí, nebude-li řádně odůvodněno. Uvedenou formulaci bez konkrétního tvrzení v žalobě obsahují i odvolání bez ohledu na to, že rozhodnutím z 16. 2. 2010 došlo ke zrušení původního vydaného rozhodnutí orgánu prvního stupně a ten následně v rozhodnutí z 15. 3. 2010 v intencích závěru odvolacího orgánu provedl řádné zdůvodnění naplnění skutkové podstaty správního deliktu, tak jak byl vymezen ve výroku rozhodnutí, a to ve vztahu k jednotlivým jednáním, s užitím konkrétních právních ustanovení Zákona a rovněž na straně 4 a následujících orgán prvního stupně v rozhodnutí z 15. 3. 2010 se zabýval zevrubně hledisky stanovenými Zákonem pro úvahu o výši sankce, zejména závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a jeho následky a okolnostmi, za nichž byl spáchán. žaloba pak nijak nekonkretizuje, v čem spatřuje nedostatek odůvodnění rozhodnutí (a kterého z napadených), soud pak neshledal vady nepřezkoumatelnosti závěrů v rozhodnutí vyslovených, a proto takto obecně vznesenou námitku neshledal důvodnou.

Namítá-li žalobkyně v žalobě, že správní orgán rovněž opomenul své rozhodnutí zaslat právnímu zástupci společnosti, který však tuto zastupoval na základě plné moci a tím

došlo k porušení jejího práva na zastoupení, není tato námitka důvodná. Z předloženého správního spisu vyplývá, že první rozhodnutí vydané v prvním stupni již dne 17. 12. 2009 bylo doručováno přímo žalobkyni (doručeno 22. 12. 2009); toto rozhodnutí však bylo doručeno řádně, neboť plná moc, kterou žalobkyně udělila ke svému zastupování dne 16. prosince 2009 byla předložena správnímu orgánu až společně s odvoláním ze dne 30. prosince 2009 a doručena správnímu orgánu dne 5. 1. 2010. První rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 18. 2. 2010 podle doručky založené ve spise bylo doručeno do datové schránky 22. 2. 2010 příjemce SPOLAK s.r.o., Chrastavská..., Liberec 2, což je označení a sídlo advokátní kanceláře zmocněného zástupce žalobkyně, advokáta Jiřího Douska, tak jak je plné moci uvedeno. Následně sice došlo k tomu, že vydané rozhodnutí orgánem prvního stupně ze dne 15. 3. 2010 bylo doručeno přímo žalobkyni dne 18. 3. 2010, vzhledem k uplatněné námitce v podaném odvolání z 31.3. 2010 došlo ke zhojení této vady, jak vyplývá z doručky na čl. 72 správního spisu, a toto rozhodnutí bylo následně doručeno řádně i zástupce žalobkyně dodatečně dne 12. 4. 2010 a zástupce žalobkyně také odvolání doplnil podáním ze dne 19. dubna 2010. Nedošlo tak k porušení základního práva žalobkyně na zastoupení, neboť v rámci odvolacího řízení její zástupce po doručení rozhodnutí orgánu prvního stupně z 15. 3. 2010 odvolání doplnil a veškeré žalobní námitky, které v tomto odvolání vznesl byly následně odvolacím orgánem posouzeny.

V podané žalobě žalobkyně ohledně výše uložené pokuty konkrétní výslovnou námitku nevznesla (samostatný žalobní bod). Pokud takovou námitkou měl být poukaz v bodě IV. žaloby na to, že byla uložena nepřiměřená sankce a v souvislosti s tím podán návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, je zřejmé, že argumentace v tomto bodě uplatněná se vztahovala podle obsahu k návrhu zde podanému. Ze správního spisu nadto vyplývá, že námitku ohledně nepřiměřené výše pokuty žalobkyně uplatňovala v prvním podaném odvolání, ovšem v souvislosti s tím, že nesouhlasila s vyvozením odpovědnosti za jednání pod body 2) až 5) napadeného rozhodnutí a proto by tomu měla odpovídat i sankce. Namítala (v bodě III/3) v tomto prvním odvolání (a opakovala i následně), jakož i konečně při jednání před soudem, s odkazem na novinový článek (v němž bylo konstatováno, že inspektoři České obchodní inspekce letos do konce října zkontrolovali 90 předváděcích akcí, nedostatky zjistili na 48 z nich, udělili šest pokut za 8.000,- Kč a ve 37 závažných případech podaly návrh na zahájení správního řízení), že výše uložené sankce 200.000,- Kč je nepřiměřená a porušuje zásadu legitimního očekávání, a že v rámci vlastní rozhodovací činnosti by měla žalovaná sledovat to, aby byly odstraněny nedůvodné rozdíly v rozhodovací činnosti v typově shodných či podobných případech. K této námitce již bylo poskytnuto vysvětlení v rozhodnutí odvolacího orgánu z 18.2.2010 (str. 4 dole). Soud uvedenou argumentaci žalobkyně považuje za nepřipadnou, neboť z obsahu článku lze vzhledem k nekonkrétní formulaci usuzovat, že šest pokut za 8000,- Kč (celkem) bylo uděleno orgány inspekce na místě tam, kde nedošlo došlo k závažným případům (tj. příkazem na místě či v blokovém řízení, kde je hranice do 5000,-Kč, § 24 Zákona), naopak byl inspekcí podán návrh na zahájení správního řízení tam, kde závažné porušení zjištěno bylo, kde hrozila sankce vyšší. Z čeho žalobkyně usuzuje, že její případ je obdobný případům, které mohly být vyřešeny inspektory na místě jako méně závažné, a nikoli obdobný případům závažným, které byly předány k s návrhem na zahájení správního řízení, není zřejmé. Při zjištěném rozsahu porušení povinností žalobkyni očekávala-li žalobkyně uložení pokuty ve výši 8000,-Kč, pak se ve svém úsudku mylila. Vzhledem k absenci řádné žalobní argumentace ohledně nepřiměřené výše sankce (popř. návrhu na moderaci) soud v daném případě při přezkoumání napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 15.3.2010 neshledal nepřezkoumatelnost úvahy správního orgánu o konkrétní výši pokuty. Rozhodnutí orgánu I. stupně se zevrubně zabývalo všemi zákonnými hledisky a hodnotilo ve vztahu k jednotlivým

vymezeným jednáním všechny okolnosti a následky, s celkovým závěrem o závažnosti jednání, jako polehčující okolnost také ve prospěch žalobkyně vzalo v úvahu, že jde o první zjištěné porušení povinností. Žádný z těchto konkrétních úsudků vedoucích k vyhodnocení jednání žalobkyně jako závažného žalobkyně nevyvrací a nesporně, výše pokuty pak byla stanovena ve výši 1/25 zákonného rozpětí (max. výše je 5 mil. Kč) a soud neshledal takto stanovenou výši vzhledem ke všem hodnoceným jednáním a řádně provedené úvaze správních orgánů za zjevně nepřiměřenou.

Ze všech těchto důvodů tedy soud neshledal námitky žaloby opodstatněnými a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a náhrada nákladů řízení jí proto nepřisluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu